

Sygn. akt IC 2163/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Kuś

Protokolant: Justyna Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2021 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. i K. S.

przeciwko (...) Bank (...) SA w W.

o stwierdzenie nieważności i zapłatę

I. oddała powództwo w zakresie żądania głównego i ewentualnego;

II. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 5.417 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Sygn. akt IC 2163/19

UZASADNIENIE

Powodowie A. S. i K. S. wnieśli przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. o:

1) stwierdzenie nieważności Umowy (...) nr (...) z dnia 5 stycznia 2006 r. i zobowiązanie strony pozwanej do zwrotu na rzecz powodów kwoty 86.302,40 zł i 25 993,98 CHF z uwagi na fakt, iż wszelkie wzajemne świadczenia stron wykonywane w ramach nieskutecznej umowy są świadczeniami nienależnymi, albowiem spełnione zostały one bez podstawy prawnej, co uzasadnił żądania ich zwrotu, zgodnie z art. 405 kodeksu cywilnego w zw. z art. 410 §2 kodeksu cywilnego,

2) ewentualnie, w razie nieuwzględnienia wniosku o unieważnienie Umowy (...) nr (...) z dnia 5 stycznia 2006 r. o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów nadpłaconych rat kredytu w okresie od dnia 20 grudnia 2009 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

3) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu, a w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Strona pozwana (...) Bank (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie solidarnie od powodów na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictw w kwocie 68 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2005 r. A. i K. S. złożyli wniosek kredytowy o kredyt mieszkaniowy z przeznaczeniem na zakup nieruchomości położonej we W. przy ul. (...). We wniosku kredytowym wskazali kwotę swoich potrzeb finansowych w złotych oraz walutę kredytu, który zamierzali uzyskać (tj. (...)). Okoliczność wiedzy o ryzyku kursowym została przez powodów potwierdzona w oświadczeniach złożonych w § 14 ust. 7 Umowy kredytu.

W treści wniosku kredytowego była możliwość zaznaczenia, że kredytobiorcy wnoszą o udzielenie kredytu w polskich złotych.

W dniu 5 stycznia 2005 r. powodowie zawarli ze stroną pozwaną umowę kredytu, na podstawie której bank udzielił im kredytu w wysokości 51.140 CHF na okres 11 lat. Wypłata środków miała nastąpić częściowo na rachunek sprzedawców nieruchomości prowadzony przez (...) S.A., a częściowo na osobisty rachunek powodów (pkt 14 Umowy kredytu) - powodowie wskazali numery rachunków bankowych, na które ma nastąpić wypłata: rachunek sprzedawców nieruchomości prowadzony w (...) SA w W. oraz rachunek osobisty kredytobiorców prowadzony w (...) Bank (...) SA Oddział w J. (oba rachunki bankowe prowadzone były w polskich złotych).

Wypłata środków zgodnie ze zleceniem nastąpiła w dniu 11 stycznia 2006 r. - pozwany bank wypłacił m.in. kwotę 113.000 zł na rzecz sprzedawców nieruchomości oraz 7.543,58 zł na rachunek bankowy powodów. Kwota udostępnionego kredytu w wysokości 51.140 CHF, uległa przeliczeniu z franków szwajcarskich na złoty polski.

dowód: umowa kredytu - k. 9-19,

zlecenia wypłaty kredytu z tytułu umowy kredytu nr (...) - (...)
z dnia 05.01.2006 r, złożone w dniu 05.01.2006 r. - k. 147-148,

wniosek kredytowy - k. 113-114,

Umowa kredytu została zabezpieczona przez ustanowienie hipoteki zwykłej w kwocie 51.140 CHF oraz hipoteki kaucyjnej do kwoty 25.570 CHF (pkt 11 Umowy kredytu). Hipotekę ustanowiono na prawie odrębnej własności lokalu położonego przy ul. (...) we W., dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

dowody: umowa kredytu - k. 9-19,

wydruk z księgi wieczystej nr (...) - k. 104-111,

Umowa kredytu nie zawierała żadnego zapisu uniemożliwiającego powodom spłacanie kredytu w walucie kredytu, czyli we frankach szwajcarskich ((...)), względnie w innej walucie zagranicznej lub polskich złotych. Jeżeli spłata następowała w złotych, to kwotę raty ustaloną w (...) przeliczano na polskie złote zgodnie z mechanizmem z § 6 ust. 1 Umowy kredytu, tj. według kursu sprzedaży (...) opublikowanego w Tabeli kursów dla kredytów mieszkaniowych i konsolidacyjnych w walutach obcych obowiązującego w banku na dwa dni robocze przed terminem spłaty danej raty.

Od lipca 2009 roku, w związku z wdrożeniem przez Bank (...) S (...) powodowie mogli spłacać kredyt w jego walucie bez uzyskiwania zgody banku, o czym był informowany przez komunikaty na stronie internetowej Banku oraz w systemie (...), do którego mieli dostęp. Przed 2009r. powodowie nie zwracali się do banku o możliwość spłacania kredytu bezpośrednio we frankach szwajcarskich.

dowód: historia kredytu - k. 23-33,

komunikat wyświetlany na stronie internetowej (...),
w związku z Rekomendacją (...) - k.157,

zeznania świadka M. S. - k. 258-259,

Powodowie spłacili kredyt w całości. Ostatnią ratę zapłacili w dniu 4 kwietnia 2016r. Spłacali kredyt w złotych polskich w okresie od kwietnia 2006 roku do września 2011 roku, natomiast w okresie od października 2011 roku do kwietnia 2016 roku Powodowie spłacali kredyt bezpośrednio w jego walucie, tj. we frankach szwajcarskich.

dowody: historia kredytu - k. 23-33,

wydruk zestawienia spłat - k. 133-143,145,

W dniu 14 września 2011 r., na wniosek powodów strony zawarły Aneks nr (...) do umowy kredytu, w którym ustalono, że spłata kredytu może następować w walucie złoty polski lub we frankach szwajcarskich, a ponadto doprecyzowano sposób ustalenia kursów w Tabeli kursów Banku. W Aneksie nr (...) powodowie złożyli oświadczenie, że „w dniu 05.01.2006r., na podstawie Umowy kredytu nr (...) został im udzielony przez bank kredyt w wysokości 51.140 CHF”.

dowody: wniosek o zmianę warunków umowy oraz zmianę rachunku z 30.08.2011r. - k. 123,

aneks nr (...) do umowy kredytu - k. 20-22,

Pismem z dnia 17 października 2019r. powodowie wezwali pozwaną bank do zapłaty kwoty 47.246,67 zł tytułem nadpłaconych rat kredytu w związku z nieważnością zapisu zawartego w § 6.1 umowy, dotyczącego przeliczenia na franki rat kredytu.

W odpowiedzi na to pismo, strona pozwana odmówiła zapłaty, podnosząc, że umowa z kredytu z 5 stycznia 2006r. była stricte umową kredytu walutowego, nie jest nieważna, powodowie nie dokonali nadpłaty kredytu i żądanie zapłaty jest bezzasadne.

dowód: pismo powodów z 17.10.2019r. - k. 34,

pismo strony pozwanej z 15.11.2019r. - k. 35-40,

Sąd nie uwzględnił wniosków strony pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: A. P., K. P. i J. M., a także dowodu z przesłuchania stron, ponieważ - wobec tak ustalonego już stanu faktycznego, opartego na złożonej przez strony wyczerpującej ilości dokumentów - okoliczności, na które mieliby zeznawać świadkowie i strony postępowania, jawiły się jako zbędne, nieprzydatne do wyjaśnienia sprawy i zmierzające tym samym do bezpodstawnej zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Zarówno powództwo główne, jak i powództwo ewentualne nie zasługiwało na uwzględnienie w żadnej części.

Jako żądanie główne, powodowie wniesli o stwierdzenie nieważności Umowy (...) nr (...) z dnia 5 stycznia 2006 r. i zobowiązanie strony pozwanej do zwrotu na rzecz powodów kwoty 86.302,40 zł i 25 993,98 CHF z uwagi na fakt, iż wszelkie wzajemne świadczenia stron wykonywane w ramach nieskutecznej umowy są świadczeniami nienależnymi, albowiem spełnione zostały one bez podstawy prawnej, co uzasadnił żądania ich zwrotu, zgodnie z art. 405 kodeksu cywilnego w zw. z art. 410 §2 kodeksu cywilnego.

Mimo sformułowania żądania jako wniosek o „stwierdzenia nieważności umowy”, w istocie, powodowie wnosili o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego łączącego ich z bankiem na podstawie art. 189 k.p.c.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Przepis art. 189 k.p.c. ma charakter przepisu materialnoprawnego. Na jego podstawie dopuszczalne są powództwa o ustalenie stosunku prawnego oraz powództwa o ustalenie prawa, i to zarówno ustalenie pozytywne, jak i negatywne.

Przedmiotem ustalenia w drodze powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. mogą być prawa i stosunki prawne, dla ustalenia których właściwa jest droga procesu cywilnego (np. ustalenie nieważności umowy, ugody sądowej, testamentu). Przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, rozumiany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, którą może uzyskać przez samo ustalenie stosunku prawnego lub prawa (wyr. SN z 10.6.2011 r., II CSK 568/10, L.).

Warunkiem sine qua non dopuszczalności powództwa o ustalenie jest istnienie po stronie powodowej interesu prawnego w ustaleniu konkretnego stosunku prawnego lub konkretnego prawa.

Interes prawny istnieje, gdy istnieje niepewność stosunku prawnego lub prawa, wynikająca z obecnego lub przewidywanego ich naruszenia lub kwestionowania. Interes prawny zachodzi zatem nie tylko wtedy, gdy dotyczy obecnych stosunków prawnych i praw, ale dotyczy także przyszłych lub prawdopodobnych stosunków prawnych. Może on wynikać zarówno z bezpośredniego zagrożenia prawa powoda, jak i zapobiegać temu zagrożeniu.

Powództwo oparte na art. 189 k.p.c. musi być zatem celowe, bo ma spełniać realną funkcję prawną. Ocena istnienia interesu musi uwzględniać to, czy wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości co do danego stosunku prawnego i czy definitywnie zakończy spór na wszystkich płaszczyznach tego stosunku lub mu zapobiegnie, a więc czy sytuacja powoda zostanie jednoznacznie określona. Interes prawny wyrażający się w osiągnięciu konkretnych skutków prawnych w zakresie usunięcia niepewności sytuacji prawnej powoda musi być analizowany przy założeniu uzyskania orzeczenia pozytywnego oraz przy analizie, czy w razie wyroku negatywnego może on osiągnąć tożsamy skutek w zakresie ochrony swej sfery prawnej w innej drodze, za pomocą wniesienia powództwa na innej podstawie prawnej.

Obiektywny charakter interesu prawnego nie może być wyabstrahowany od okoliczności sprawy, bo podstawą niepewności co do stanu prawnego są konkretne okoliczności faktyczne, które miały wpływ na ukształtowanie stosunku prawnego lub prawa i które stanowią przyczynę sporu, nie-jednokrotnie na różnych płaszczyznach prawnych. Interes prawny musi być wykazany przez konkretny podmiot w jego konkretnej sytuacji prawnej, a obiektywne są jedynie kryteria stanowiące podstawę oceny istnienia interesu prawnego, takie same dla wszystkich podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym (por. wyrok SA Warszawa z dnia 25.10.2018r., sygn. I ACa 623/17, L.).

Zdaniem Sądu, powodowie w toku niniejszego postępowania nie wykazali interesu prawnego w ustaleniu nieistnienia umowy kredytowej z 2005r.

Zgodnie z art. 69 art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, powodowie spłacili kredyt w całości, wpłacając ostatnią ratę w dniu 4 kwietnia 2016 r. A. i K. S. spełnili świadczenie wobec strony pozwanej, umowa została wykonana w całości, a stron nie łączy obecnie żaden stosunek prawny. Samo przeświadczenie powodów, że spłacili kredyt w wysokości wyższej niż wynikało to z umowy kredytu, z uwagi na stosowany przez bank sposób przeliczania kursu walutowego nie może być podstawą żądania ustalenia nieistnienia stosunku prawnego na podstawie art. 189 k.p.c.

Przede wszystkim zważyć należy, że w takiej sytuacji powodom co do zasady przysługuje możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę różnicy pomiędzy sumą przez nich wpłaconą, a należną bankowi. W doktrynie i orzecznictwie dominuje stanowisko, że w zasadzie powództwo o ustalenie jest niedopuszczalne, gdy istnieje możliwość wytoczenia powództwa o świadczenie. W takich sytuacjach brak jest bowiem interesu prawnego, gdyż ustalenie jest tylko przesłanką do uwzględnienia roszczenia o świadczenie (zob. orz. SN z 19.10.1959 r., 4 CR 537/58, NP 1960, Nr 9, s. (...); zob. wyr. SN z 20.10.1970 r., II CR 190/70, L.). Interes prawny w ustaleniu stosunku prawnego będzie istniał wyjątkowo obok możliwości dochodzenia świadczenia wówczas, gdy ze spornego stosunku wynikają jeszcze dalsze skutki, których dochodzenie powództwem o świadczenie nie jest możliwe lub na razie nie jest aktualne (zob. orz. SN z 11.9.1953 r., I C 581/53, L.; por. też wyr. SN z 2.06.2006r., I PK 250/05, L.).

W świetle powyższego, w ocenie Sądu powodowie nie wykazali istnienia interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie i tym samym, powództwo głównie nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z innych przyczyn.

Powodowie w uzasadnieniu wskazywali, że umowa kredytu zawarta z pozwanym bankiem zawierała postanowienia dotyczące sposobu ustalania kwoty kredytu sprzecznie z ustawą (zawierała klauzule abuzywne dotyczące dowolnego sposobu przeliczania przez kredytodawcę kursu franka szwajcarskiego na złotówki) i w konsekwencji, umowa ta jawi się jako nieważna w całości. Podnosili przy tym, że nie mieli żadnego wpływu na ukształtowanie treści umowy, postanowienia zostały niejako im narzucone i ukształtowane jednostronnie, udzielono im tylko ogólnych informacji, a kurs franka szwajcarskiego został im przedstawiony jako charakteryzujący się wysoką stabilnością wśród walut obcych.

W ocenie Sądu, nie sposób podzielić argumentacji kredytobiorców i z powyższych przyczyn uwzględnić powództwa.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom,
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta,
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, brak jednej z nich skutkuje, że sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że umowa zawierała zapis, że kredyt jest udzielany powodom we frankach szwajcarskich. Również sami kredytobiorcy we wniosku kredytowym wnosili o udzielenie kredytu we frankach szwajcarskich, mimo że wniosek ten przewidywał również możliwość wnioskowania o kredyt w walucie polskiej. Powodowie nie przedłożyli żadnych dowodów, z których mogłoby wynikać, że wnosili do banku o zmianę postanowień umowy, w szczególności o umożliwienie spłacania kredytu w innej walucie. Umowa kredytu nie zawierała żadnych postanowień wyłączających możliwość spłacania kredytu bezpośrednio we frankach szwajcarskich. Potwierdza to w szczególności okoliczność, że w okresie od października 2011 r. do kwietnia 2016 r. powodowie spłacali kredyt bezpośrednio w walucie kredytu, a więc franka szwajcarskiego. Nie sposób zatem uznać, że kredyt udzielony

powodom był kredytem złotowym, waloryzowanym do kursu franka szwajcarskiego, ponieważ kredyt ten był kredytem walutowym. Umowa kredytu zawarta przez strony nie zawiera klauzul waloryzacyjnych. Kwota kredytu była określona we frankach szwajcarskich, natomiast została wypłacona w walucie polskiej, ponieważ tylko w walucie polskiej powodowie posiadali rachunek bankowy.

Wbrew twierdzeniom powodów, mieli oni możliwość wybrania innej waluty kredytu, a także wskazania w jaki sposób ma zostać dokonana wypłata - w jakiej walucie, na jaki rachunek bankowy i w jakiej formie. Nie jest również prawdą, że kredytobiorcy nie wiedzieli jaki kurs będzie stosowany przez bank przy obliczaniu raty kredytu. Jak wynika z postanowień umowy, kurs franka szwajcarskiej według którego była obliczana rata kredytu był udostępniany przez bank dwa dni przed terminem spłaty.

Nie był również zasadny pogląd powodów, że postanowienia umowne naruszają zasady współzycia społecznego. W ocenie Sądu, nie można mówić w przypadku zawierania przez kredytobiorców umowy kredytu o przerzuceniu przez bank na konsumentów ryzyka walutowego. Powodowie zdają się pomijać, że bank również to ryzyko ponosił, na wypadek obniżenia się kursu franka szwajcarskiego w stosunku do kursu z daty zawarcia umowy. Mimo, że frank szwajcarski jawił się jako waluta o stabilnym kursie, nikt nie mógł i nadal nie może gwarantować, że kurs waluty nie ulegnie zmianie. Nadmienić należy dodatkowo, że powodowie dobrowolnie zdecydowali o wyborze kredytu we frankach szwajcarskich, nie podnosili przy tym, że rozważali w ogóle zawarcie umowy w złotych polskich. Faktem notoryjnym jest natomiast, że kredyty w walutowe były co do zasady bardziej korzystne dla konsumentów (przewidywały niższe raty i niższe opłaty), ale jednocześnie, niejako w zamian za to, kredyt taki wiązał się z ryzykiem zmiany kursu. I taka też sytuacja miała miejsce w przypadku umowy zawartej przez powodów.

Z tych też względów, Sąd oddalił powództwo o „stwierdzenie nieważności” umowy kredytowej.

W przypadku zgłoszenia w pozwie żądania (żądań) ewentualnego sądu orzeka o takim żądaniu jedynie wówczas (i dopiero wówczas) gdy oddali żądanie formułowane jako pierwszoplanowe - główne (por. wyrok SA W Szczecinie z 27.02.2020r., sygn. IACa 217/19, L.).

Z uwagi na oddalenie powództwa głównego, należało więc rozważyć zasadność żądania ewentualnego zgłoszonego przez powodów.

A. i K. S. w razie nieuwzględnienia wniosku o unieważnienie Umowy (...) nr (...) z dnia 5 stycznia 2006 r. wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów nadpłaconych rat kredytu w okresie od dnia 20 grudnia 2009 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Z uwagi na niewskazanie kwot, jakich zasądzenia powodowie się domagają, zostali wezwani do uzupełnienia żądania. W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2020r. pełnomocnik reprezentujący kredytobiorców podał, że wnosi o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodów nadpłaconych rat kredytu w okresie od dnia 6 marca 2006r. do 4 kwietnia 2016r. w kwocie 33.889 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie ewentualne, pełnomocnik powodów wskazał, że w przypadku uznania przez Sąd, że umowa jest ważna, powodowie wnoszą o zasądzenie na ich rzecz kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy świadczeniami przez nich uiszczonymi, a świadczeniami do których prawo miała pozwana. Wysokość tych świadczeń winien określić biegły. Jednocześnie, A. i K. S. nie wnieśli o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego np. z zakresu rachunkowości i/lub bankowości na okoliczność ustalenia różnicy między kwotą należną bankowi z tytułu umowy kredytu, a uiszczoną przez kredytobiorców.

Jak wynika z art. 6 k.c., to na powodach w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu i powinni zatem złożyć niezbędne dokumenty lub wnioski dowodowe w celu wykazania okoliczności stanowiących podstawę ich roszczenia. Tak się jednak nie stało. Rację ma strona pozwana zarzucając w odpowiedzi na pozew, że sformułowane w ten sposób uzasadnienie żądania doprowadzałoby do niedopuszczalnej sytuacji, w której biegły sądowy w istocie zastępowałby powodów w określeniu jakiej wysokości roszczenia dochodzą. To na kredytobiorcach natomiast spoczywa obowiązek dokładnego, precyzyjnego określenia żądania. Dodatkowo, powodowie faktycznie nie przedstawili w jaki sposób

wyliczyli dochodzoną od banku wysokość roszczenia tj. kwotę 33.889 zł, co uniemożliwia stronie pozwanej odnieść się nie tylko do wysokości żądania, ale jego zasadności w ogólności. Również należy zauważyć, że żądanie zapłaty 33.889 zł jest o tyle niejasne, że w piśmie z 17 października 2019r. na etapie przedsądowym, pełnomocnik działając w imieniu powodów wezwał bank do zapłaty 47.246,67 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało orzec jak na wstępie.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Biorąc pod uwagę, że powództwo nie zostało uwzględnione, kosztami procesu Sąd obciążył powodów.

Na podstawie § 15 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804) zasądzając opłatę od czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład jego pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 2-4. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Jak wynika z § 2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, stawka minimalna przy wartości przedmiotu sporu powyżej 50.000 zł do 200.000zł do 2.000.000 zł wynosi 5400 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził więc od powodów solidarnie na rzecz pozwanego banku 5417 zł, na którą składa się kwota 5400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł jako zwrot uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.